

JOŽA LOVRENČIČ

BALADA O MILOSTI

Sred pustih štirih belih, belih sten
ko da bi voli vlekli ga, gre čas
v polnoč, pogled je vprt v mrtev plamén
luči, ki raste v ogenj, ogenj v glas:

»Jaz sem, ki sem, in ti si tudi
v pradejstvu dejstvo — živ odsvit
si moj in pričaš me, nič se ne čudi,
ko v nič spreminjaš mojo bit.

Tako bi ti predstavil se izza katedra,
ki od besed živiš in definicij
in z njimi rad prabiti bi do jedra,
a so ti, gluhcu, tuji moji klici!

Strmiš v neznano in uho nastavljaš
naglušno, ko se ura ti izteka,
a v mislih svojih še se obotavljaš,
da svetu rešil bi značajnega človeka.

Od upora prvega sem jaz iskanje tvoje
in ko si me zanikal, si si lágall!
Zdaj, slišiš, duša ti veselo poje:
Premagan samega Boga sem zmagall!...«

Prelomil se je čas in konec je poti,
ki se po njih lovil je človek in iskal
in ni se našel, v sluteno je vpri oč
in Bog se mu je razodel in dal.